

Sygn. akt: III U 657/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Przemysław Dudziński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 listopada 2015r. w O.

sprawy z odwołania L. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania L. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 24.08.2015r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24.08.2015 r. (...) Oddział w P. przyznał L. B. prawo do emerytury począwszy od 01.08.2015 r., określając jej wysokość na 749,42 zł brutto.

L. B. wniosła odwołanie od powyższej decyzji, w którym wniosła o uwzględnienie przy obliczaniu wysokości emerytury okresu pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy oraz podwyższenia świadczenia do kwoty najniższej emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie (...) Oddział w P. wniósł o jego oddalenie. Podniósł, że wysokość emerytury odwołującej została wyliczona prawidłowo na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. ZUS podniósł, że w przypadku ubezpieczonej wysokość świadczenia nie podlega podwyższeniu, ponieważ nie udowodniła ona łącznie okresów składkowych i nieskładkowych w wymiarze 21 lat. ZUS wskazał też, że wobec faktu, iż odwołująca uzyskała prawo do emerytury na podstawie art. 24 ustawy emerytalnej, a obliczonej na podstawie art. 26 tej ustawy, brak jest podstaw do uwzględnienia w stażu pracy okresu pobierania renty.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

L. B. kwestionowała decyzję ZUS z dnia 24.08.2015 r. w zakresie wysokości przyznanej jej emerytury. W ocenie Sądu decyzja ZUS jest prawidłowa i w związku z tym nie ma podstaw do jej zmiany.

Wysokość świadczenia odwołującej została obliczona w oparciu o zasady określone w art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Stosownie do treści tego przepisu wysokość emerytury przyznanej na podstawie art. 24 stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 (tj. kwota składek na ubezpieczenie społeczne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego) przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Kwota składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonej z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 13431,01 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego 177969,61 zł, średnie dalsze trwanie życia 255,40 m-cy (vide decyzja o ustaleniu wartości kapitału początkowego z dnia 18.08.2015 r. – nie kwestionowana przez odwołującą). Stąd wyliczona wysokość emerytury wyniosła 749,42 zł brutto.

W ocenie Sądu, ZUS w pełni zasadnie przyjął, że w przypadku ubezpieczonej wysokość świadczenia nie podlega podwyższeniu do kwoty najniższej emerytury.

Stosownie do treści art. 87 ust. 1 w przypadku gdy emerytura przysługująca z Funduszu określona w art. 26, łącznie z okresową emeryturą kapitałową, albo emerytura przysługująca z Funduszu określona w art. 26, jest niższa niż kwota, o której mowa w art. 85 ust. 2 i 3, emeryturę przysługującą z Funduszu, w tym emeryturę ustaloną ze zwiększeniem, o którym mowa w art. 26a, podwyższa się w taki sposób, aby suma tych świadczeń nie była niższa od tej kwoty, o ile ubezpieczony:

1) mężczyzna - osiągnął wiek emerytalny, o którym mowa w art. 24 ust. 1b, i ma okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat,

2) kobieta - osiągnęła wiek emerytalny, o którym mowa w art. 24 ust. 1a, i ma okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat, z uwzględnieniem ust. 1b

Stosownie do treści art. 87 ust. 1 b. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, wynosi:

1) 20 lat - do dnia 31 grudnia 2013 r.;

2) 21 lat - od dnia 1 stycznia 2014 r.;

3) 22 lata - od dnia 1 stycznia 2016 r.;

4) 23 lata - od dnia 1 stycznia 2018 r.;

5) 24 lata - od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2021 r.

Stosownie do ust. 3 przy obliczaniu okresów składkowych przypadających po dniu wejścia w życie ustawy dla celów podwyższenia emerytury w myśl ust. 1 miesiące, w których składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe były obliczone od podstawy wymiaru niższej od kwoty minimalnego wynagrodzenia pracowników, uwzględnia się w części odpowiadającej proporcji tej podstawy do kwoty minimalnego wynagrodzenia.

W niniejszej sprawie poza sporem było, że odwołująca nie zgromadziła 21 - letniego okresu składkowego i nieskładkowego (vide akta dot. ustalenia kapitału początkowego, akta emerytalne i oświadczenie odwołującej na rozprawie w dniu 6.11.2015r.), stąd nie budzi wątpliwości, że prawo do podwyższenia przyznanej emerytury jej nie przysługuje.

Odnosząc się do drugiego z zarzutów odwołującej, a dotyczącego nieuwzględnienia w stażu pracy okresu pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, stwierdzić należy, że stanowisko ubezpieczonej nie znajduje oparcia w powszechnie obowiązujących przepisach prawa. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 10a ust. 1 cyt. wyżej ustawy

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy ustalaniu prawa do emerytury na podstawie art. 26b, 27 i 28 osoby, która utraciła prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy przysługującej z Funduszu z powodu odzyskania zdolności do pracy, uwzględnia się również okresy pobierania tej renty, jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5- 7 i 10, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu. Innymi słowy okres pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy uwzględnia się przy ustalaniu prawa do emerytury na podstawie art. 26b, 27 i 28. Tymczasem ubezpieczona pobiera emeryturę z przepisu art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, której wysokość została ustalona w oparciu o zasady określone w 26 cyt. wyżej ustawy, do której prawo nie jest już uzależnione od stażu pracy. Tym samym nie ma możliwości doliczenia do stażu ubezpieczeniowego okresu pobierania przez ubezpieczoną renty z tytułu niezdolności do pracy.

Biorąc pod uwagę powyższe uznać należy, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, stąd Sąd w oparciu o art. 477¹⁴§ 1 k.p.c. oddalił je jako bezzasadne.